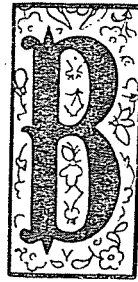
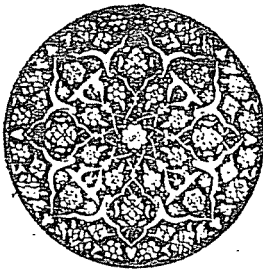

HİKAYELER | kâğızdan bozları

YAZAN :
Emine İşımsu
OKÇU

İbrahim Padişah

İR muhteşem padişahı. Asildi, yakışıklıydı. Ömrü boyu, rahat'ı, güzel'i, kolay'ı tanımış, bilmiş, yaşamıştı!

Sarayı, şehrin en yüksek tepesine kurmuştu. Neler, neler anlatmazlardı bu saray için. Gerçek olan şu ki, bir masaldan doğmuş, ancak bir masalda yaşayacak güzellikte idi bu saray!

Yerler Türk halıları, duvarlar samur kürklerle kaplı. Fil dişi oymalı kapılarının tokmakları altındandı.

Billür vazolar, günün her ışığında ayrı bir renk saçar, çini saksılarda, her mevsim, nazenin, nadide çiçekler açar, gümüş kafeslerde mavi kuşlar şakırdı.

Uşaklar, hizmetçiler birer gölge gibi sessiz ve yumuşak gezinirler. Dünyanın dört bucağından seçilip getirilmiş cariyeler padişaha hizmet için yarışa girerlerdi.

Bazen misafirler davet edilir, bu cariyeler, billür bardaklar içinde bilinmedik şerbetler sunarlar, incecik rakkaseler tüllere sarınmış vücutlarını, müziğin ahengi ile konuştururlardı. Günler, aylar boyu şarkı; kahkaha sesleri taşar saraydan; ve bazen de sükûn, elle tutulurcasına derin ve gamlı sarardı çevreyi.

Bu sarayın yakışıklı padişahı başka ne isteyebilirdi ki?

Hazine daresi kovalarla altın ve mücevher dolu, bir parmak işareti ile emrine koşacak yüzlerce hizmetkâr... Bütün kapılar açık ona!

Yine de bu tedirginlik ne? Avuçları yanıyor, şakakları terliyor. Hiç bir şeye sevinemiyor. Bir eksiklik var tende ve canda. Bu eksiklik ne?

İçinde, ta içinde duyduğu açlığın ismi ne?

Altın, kadın, çiçek, müzik, ışık, hepsinde parça parça bulduğu, hiç birinde bulamadığı ne?

— İbrahim, hey İbrahim... Uyan artık İbrahim.

Geceler boyu duyar bu sesi, yüreği çarpar deli deli. Oradan oraya koşar.

— Kim o, kimdir bana seslenen?

Sükün, derin ve gamlı. Bir an parlayan ışık sönmüş! Artık uyku girer mi göze?

Sonra bir gün, güpegündüz taht odasında otururken, o sesi tekrar duyar.

— İbrahim, hey İbrahim, uyan artık İbrahim.

— Uyumuyorum ben, görmüyor musun? Fakat sen kimsin, nesin, ses ver!

— Bir gaflet uykusundasın İbrahim, uyan ve hak yolunu seç.

— Hak yolunda olmadığımı kim söyler?!

— Git İbrahim git... Kendini bul. Git hak yolunu bul ve anla Git İbrahim.

Günler geçer, padişah sararıp solar, ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez. Müzikte, ışıktaki, çiçekte, güzelde parça parça bulup, hiç birinde bulamadığı çağırılmaktadır onu.

Ve bir gün İbrahim padişah, sırta yok, ayakta yok, azık torbası yok; yola vurur kendini. Arkasında koca saray, altınlar, hizmetkârlar... İbrahim padişah gider. Çöl sarı, ormanlar serin... Dağlar, aşılması güç; nehirlere, geçilmesi zor. İbrahim padişah gider...

Aradan yıllar geçer. Şimdi o sarayın başka bir padişahı vardır. Eskinin güzel cariyesi olmuş, yerlerine yenileri gelmiş. Uşakların kimi gitmiş. Bir rüzgâr esmiş velhasıl, iyilik ve günahları ile.

Bir gün sarayın eski hizmetkârlarından biri, at üstünde ve şarkı mırıldanarak, komşu ülkelerle haber iletmeye gidiyordu. Yolu bir ormana düştü; birden ta uzakta, ırmağın kenarında, aman Yarabbi, gözlerine inanamadı hizmetkâr; hırkasını diken bir ihtiyar! Bu, onun efendisi!

Attan indi, heyecanla koştu, eline vardı :

— Padişahım, efendim, beni tanıdınız mı?

— Tanıdım oğul, nasılsın, ne yaparsın?

— Ben iyiyim padişahım, saraydayım yine, fakat siz! Ah gözlerim kör olsaydı, görmeseydim bu hâli. Nasıl, neden terkettiniz sarayı, onca hizmetkârı, neden teptiniz kismetinizi, padişahım, efendim! Size reva mı bu hâl?

— Hâlimde ne var oğul?

— Onca insana hükmederdin, efendim, ne istediniz de olmadı, hazineniz.. cariyeleriniz.

İbrahim padişah gülümsedi, sırtını okşadı eski hizmetkârının. Adam, üzüntüyle titredi.

— Eyvah, iğneniz düştü suya. Başka bir iğneniz de yoktur helki, ne yapsam?

— Dur üzülme evlâdım, dur, balıklar getirir iğnemi.

Sonra İbrahim Padişah, suya eğilip, balıklardan istedi iğnesini ve kül rengi bir balık sudan çıkarıp başını, uzattı iğneyi.

Gayri ne diyebilirdi hizmetkâr, utançtan al bastı yüzünü, göz yaşları yanaklarını yıkadı.

— Af et beni, efendim, padişahım..

Dedi. Bindi atına, uzaklaştı.

Çoban

ÇOBAN genç, çoban cahildi ama ne çıkar dağları iyi bilirdi. Hangi dağda ne çiçek biter onu da bilirdi. Severdi dağları, çiçekleri, bulutları ve severdi kavalım. Her saat türlü nağmeler dökülürdü kavaldan. Çobanın yaşama sevincini dile getirirdi bu kaval. Bazen gamını, kederini ve en önemlisi içinin ateşini anlatırdı uçan kuşlara.

Gün geçtikçe büyüyen derin bir ateşi bu. Kavru-lurdu çobanın yüreği, dili ve beyni.

Serin pınarlar keşfetti dağda; sularını içti kana kana. Ateş, daha bir alevlendi. Yağmur bekledi; gün, gece demedi, altında oturdu yağmurun. Ateş, daha bir alevlendi.

Şaşıra kaldı çoban, ne etsindi kuzum? Bu içindeki ateşe bir isim vermekten de acizdi. Başını taşlara vurdu. Göz yaşları ırmaklar gibi çağladı. Ekmek yemedi, su içmedi günlerce. Sürü kendisine ait olsaydı, belki onu da unutacaktı. Fakat başkalarının hakkı vardı üstünde. Bir tek sürüyü, silkip atamadı.

Güneşin doğuşunu, ayın batışını seyretti. Minnacık yaprakları tetkik etti. Koyunların gözlerine daldı. Taşları, avuğlarında sıktı. Gördüğü her şey, bir ayrı âlem, âlem içinde âlem.

Düşüne durdu çoban. Bu dağların, bu denizin, koyunların, yağmurun, güneşin, çimenlerin bir sahibi olsa gerek. Kendisinin bir sahibi olsa gerek. Burada durakladı çoban. İçindeki ateş titredi. Baştan ayağa titredi çoban. Abasına sarıldı, karanlıklara büründü.

— Allahım, sensin hepsinin, hepimizin sahibi.

Kollarını boşluğu kucaklamak istercesine iki yanına açtı. İçindeki ateşe, serin serin rahmet yağyordu. Çoban kendinden geçti.

Çoban cahildi, bilemezdi kelimeleri. Allahına sevgisini, şükürünü ne türlü anlatacağını bilemezdi. Ama ne çıkar, bildik birkaç kelimesi vardı ya.

— Sevgili Allahım, sen birsin, teksin. Hepimizin sahibisin. Sen çok büyüksün. İstersen her şeyi yaparsın. Koyunlarımı, koyun sahiplerini, dağları, denizleri, beni koru. Koyunlarımın bütün sütleri senin olsun. En iyi kaymakları senin için yapayım. Koyunlarımın yünü de senin olsun.

Çobanın ateşi bir yön bulmuştu gayri, ne pınarlar, ne yağmur, ne deniz. Hepsini yüreğindeydi çobanın.

Ne var ki, bir ihtiyar geldi dağa bir gün. Çobanı, hayretle gözledi. Beyaz sakalını sıvazladı, sonra seslendi:

— Oğul, hey oğul, sen ne edersin, ne konuşursun öyle? Günaha girersin. Allah senin kaymağını, yoğurdunu ne yapsın. Ne biçim bir duadır bu?

Çoban sarsıldı, sonra boyun büktü:

— Ben cahilim, efendi, bilmem başka türlü dua etmeyi, aşkıma başka çeşit anlatmayı beceremem.

— İyi bir gence benzersin. İster misin kalayım burada birkaç gün, dualar öğreteyim sana.

Çoban sevinçle sarıldı ihtiyarın ellerine:

— Kal efendi, kal. Öğret bana, kölen olayım, ömrüm boyu.

İhtiyar birkaç gün eşlik etti çobana. En güzel duaları öğretti ona.

Bir sabah, gün doğarken vedalaştılar. İhtiyar dağdan inip, denize ulaştı. Bir kayığa binip, açıldı... Birden bir sesle irkildi:

— Efendiii... Efendiii...

Dönüp baktı arkasına ihtiyar; bir de ne görsün, çoban denizin üstünden koşup gelir arkasından.

— Efendi o son dua var ya, unuttum, bir daha söyleyiver.

O zaman ihtiyar titredi, «Allahım, dedi, sana sevgili olanı bir sen bilirsin, biz değil.»

Göz yaşlarını tutamadı, seslendi çobana:

— Garip çoban var git, bildiğin gibi et duanı. Senin aşkının yanında, bana söz söylemek düşmez.

Çoban, boynunu büktü yine, denizin üstünden yürüyüp, vardı dağının kıyısına.